

SLUŽBENI VJESNIK

BISKUPIJE KRK

God. 2013.

broj 2

SVETI OTAC BENEDIKT XVI.

POVLAČENJE SA SLUŽBE RIMSKOG BISKUPA, NASLJEDNIKA SVETOG PETRA

Sveti otac Benedikt XVI. je na redovitom javnom konzistoriju u ponedjeljak, 11. veljače 2013. obznanio svoju odluku da se dana 28. veljače 2013. u 20 sati odriče svoje službe rimskog biskupa i nasljednika svetog Petra.

Ovdje u usporednim stupcima donosimo originalan latinski tekst Deklaracije koju je Sveti Otac pročitao pred kardinalima, i njezin hrvatski prijevod.

Fratres carissimi

Non solum propter tres canonizationes ad hoc Consistorium vos convocavi, sed etiam ut vobis decisionem magni momenti pro Ecclesiae vita communicem. Conscientia mea iterum atque iterum coram Deo explorata ad cognitionem certam perveni vires meas ingravescente aetate non iam aptas esse ad munus Petrinum aequè administrandum.

Bene conscius sum hoc munus secundum suam essentiam spiritualem non solum agendo et loquendo exsequi debere, sed non minus patiendo et orando. Attamen in mundo nostri temporis rapidis mutationibus subiecto et quaestionibus magni ponderis pro vita fidei perturbato ad navem Sancti Petri gubernandam et ad annuntium Evangelium etiam vigor quidam corporis et animae necessarius est, qui ultimis mensibus in me modo tali minuitur, ut incapacitatem meam ad ministerium mihi commissum bene administrandum agnosce-

Predraga braćo,

sazvao sam vas na ovaj konzistorij, ne samo zbog triju kanonizacija nego i zato da bih vam priopćio odluku koja je od velike važnosti za život Crkve. Nakon što sam više puta preispitivao svoju savjest pred Bogom, došao sam do sigurnosti da moje sile, zbog poodmakle dobi, više nisu prikladne za primjereno izvršavanje Petrove službe.

Svjestan sam da ta služba, zbog svoje duhovne naravi, mora biti izvršavana ne samo djelima i riječima nego ništa manje patnjom i molitvom. Ipak, u današnjem svijetu, koji je podvrgnut brzim promjenama i uzburkan pitanjima koja su veoma važna za život vjere, da bi se upravljalo Petrovom lađom i naviještalo evanđelje, potrebna je i snaga kako tijela tako i duha, snaga koja se posljednjim mjesecima u meni umanjila, tako da moram priznati svoju neprikladnost da dobro obavljam službu koja mi je povjerena. Stoga, dobro svjestan težine toga čina, s punom slobodom izjavljujem da se odričem

re debeam. Quapropter bene conscius ponderis huius actus plena libertate declaro me ministerio Episcopi Romae, Successoris Sancti Petri, mihi per manus Cardinalium die 19 aprilis MMV commisso renuntiare ita ut a die 28 februarii MMXIII, hora 20, sedes Romae, sedes Sancti Petri vacet et Conclave ad eligendum novum Summum Pontificem ab his quibus competit convocandum esse.

Fratres carissimi, ex toto corde gratias ago vobis pro omni amore et labore, quo mecum pondus ministerii mei portastis et veniam peto pro omnibus defectibus meis. Nunc autem Sanctam Dei Ecclesiam curae Summi eius Pastoris, Domini nostri Iesu Christi confidimus sanctamque eius Matrem Mariam imploramus, ut patribus Cardinalibus in eligendo novo Summo Pontifice materna sua bonitate assistat. Quod ad me attinet etiam in futuro vita orationi dedicata Sanctae Ecclesiae Dei toto ex corde servire velim.

Ex Aedibus Vaticanis, die 10 mensis februarii MMXIII.

BENEDICTUS PP. XVI.

službe rimskoga biskupa, nasljednika sv. Petra, koja mi je povjerena po rukama kardinala 19. travnja 2005. godine, na način da će od dana 28. veljače, u 20,00 sati, Rimska Stolica, Stolica sv. Petra, biti prazna te će oni koji su za to nadležni morati sazvati konklavu radi izbora novog prvosvećenika.

Predraga braćo, zahvaljujem vam iskrena srca za svu ljubav i rad s kojima ste sa mnom nosili teret moje službe, i tražim oprost za sve moje nedostatke. Sada povjeravamo svetu Crkvu brizi njezina Vrhovnoga Pastira, našega Gospodina Isusa Krista, te zazivamo njegovu svetu Majku Mariju da svojim dobrim majčinstvom okrijepi oce kardinale u izboru novoga prvosvećenika. Što se mene tiče, i ubuduće ću od sveg srca nastojati služiti svetoj Crkvi Božjoj, životom posvećenim molitvi.

U Vatikanu, 10. veljače 2013. godine.

PAPA BENEDIKT XVI.

ZAHVALNO PISMO KRČKOG BISKUPA MONS. VALTERA ŽUPANA SVETOM OCU BENEDIKTU XVI.

Krčki biskup mons. Valter Župan uputio je Svetom Ocu Benediktu XVI. zahvalno pismo koje u nastavku donosimo u cjelosti:

BISKUP KRČKI - *Episcopus Veglensis*

Krk, 17 febbraio 2013

Beatissimo Padre!

Mentre si avvicina il giorno in cui entrerà in vigore la Sua decisione di rinunciare al ministero di Vescovo di Roma e Successore di San Pietro, mi permetta di esprimere la mia profonda commozione, come pure quella dei sacerdoti, religiosi e di tutto il popolo di Dio della diocesi di Krk.

In questa particolarissima occasione, mentre i battiti del nostro cuore sono ancora sospesi, voglio con tutto cuore ringraziare Vostra Santità per la coerenza e forza d'animo, prudenza e saggezza con cui ha svolto il Ministero Petrino. Grazie, Santo Padre, per l'edificante esempio di umiltà, senso di responsabilità e servizio prestato a tutta la Chiesa. In questi tempi in cui talvolta è indebolita, anche all'interno della Chiesa, la consapevolezza delle proprie azioni e delle conseguenze che ne derivano, il Suo edificante e coraggioso gesto ci obbliga a un profondo esame di coscienza.

Esprimo in particolar modo la mia riconoscenza per gli incoraggiamenti rivolti in moltissime occasioni alle famiglie. Grazie per la Sua presenza in Croazia nel 2011 e per le parole edificanti e coraggiose rivolte in quella occasione alle nostre famiglie cattoliche.

Padre Santo, ci benedica ancora una volta tutti.

+ *Valter Župan*

✠ Valter Župan, Vescovo di Krk

Presidente della Commissione per la Famiglia e Vita

A Sua Santità
BENEDETTO XVI
00120 CITTÀ DEL VATICANO

MOLITVA ZA SVETOG OCA

U vezi s događajem odreknuća od službe svetog Oca Benedikta XVI. neka se u svim župama, samostanima redovnika i rektoratima postupi kako slijedi:

1. U četvrtak 28. veljače neka se na večernjoj misi progovori o papinskoj službi Benedikta XVI. a nakon te mise neka se održi klanjanje kao zahvala za dar Svetog Oca koji napušta službu Petrovog nasljednika.

2. Biskup će dana 28. veljače slaviti svetu misu sa župskom zajednicom u Krku u zahvalu za sva dobra koja je Crkva primila po Benediktu XVI.

3. Od 1. ožujka neka se sve naše župe i redovničke zajednice uključe u molitvu za izbor novoga pape. Na svim misama neka se unese u molitvu vjernika barem jedan zaziv po toj nakani. Od 1. ožujka do izbora novoga pape ispuštaju se u kanonu mise riječi «s papom našim...»

4. Svećenici će odmah po izboru novoga pape dobiti upute kako postupiti.

BISKUP:

✠ Valter, v. r.

APOSTOLSKO PISMO O IZMIJENJENIM PROPISIMA ZA IZBOR PAPE

U ponedjeljak 25. veljače u Vatikanu je objavljeno apostolsko pismo pape Benedikta XVI. u obliku motu propria o nekim izmjenama propisa o izboru Pape. U dokumentu, papa Benedikt XVI. mijenja neke prethodne odredbe da jamči bolje obavljanje izbora Rimskog prvosvećenika, i posebice vjerodostojnije tumačenje i provedbu nekih propisa.

Ni jedan se kardinal izbornik – tvrdi Sveti Otac – ni iz kojeg razloga ne može isključiti iz pasivnoga i aktivnoga izbora, poštujući odredbe članaka 40 i 75 konstitucije *Universi Dominici gregis*. Osim toga, određeno je da se od trenutka zakonski upražnjene Apostolske stolice, čeka odsutne petnaest cijelih dana prije početka konklave. Papa Kardinalskom zboru ostavlja mogućnost da konklavu počne prije ako utvrdi prisutnost svih kardinala izbornika, također i mogućnost odgode za nekoliko dana početka izbora ako postoje teški razlozi, ali ne više od dva deset dana od početka sedisvakancije. Tada

su svi kardinali izbornici dužni započeti biranje.

U dokumentu su objašnjeni propisi o tajnosti konklave. Cjelokupni teritorij Grada Vatikana kao i redovita aktivnost ureda koji imaju sjedište u Vatikanu imaju se urediti tako da se u tom razdoblju jamči tajnost i slobodno odvijanje svih radnji povezanih s izborom Prvosvećenika. Posebno se ima paziti, također i uslugom sobnih prelata klerika, da se nitko kardinalima izbornicima ne približava tijekom vožnje od prebivališta 'Kuće Svete Marte' do Vatikanske Apostolske palače.

Sve osobe, koje bi iz bilo kojeg razloga i u bilo koje vrijeme od bilo koga saznale nešto što se izravno ili neizravno odnosi na izbor i, posebice, što se odnosi na obavljeno prebrojavanje glasova pri biranju, dužne su čuvati tajnu s bilo kojom osobom izvan kolegija kardinala izbornika. U tu svrhu, prije početka biranja, moraju položiti prisegu prema točno određenim načinima pri svijesti

da odavanje tajne uključuje izravno izopćenje pridržano Svetoj Stolici.

Ukinut je način biranja aklamacijom ili nadahnućem ili nagodbom. Od sada će se Rimski prvosvećenik birati jedino glasanjem. Papa određuje da je za valjan izbor Rimskoga prvosvećenika potrebna dvotrećinska većina glasova, prisutnih i izbornika glasača. Ako se glasanjima o kojima se govori u člancima 72, 73 i 74 konstitucije *Universi Dominici gregis* ne izabere Papa, onda se jedan dan ima posvetiti molitvi, promišljanju i dijalogu; na sljedećim glasanjima mogu se birati dva imena koja su u prethodnom prebrojavanju dobila najveći broj glasova. I u ovim glasanjima je na snazi odredba da je za valjanost izbora nužna dvotrećinska većina prisutnih kardinala iz-

bornika glasača. U ovom slučaju nemaju pravo birati kardinali za koje se glasa.

Po kanonski obavljenom izboru, posljednji kardinal đakon poziva u izbornu dvoranu tajnika Zbora kardinala, ravnatelja Papinskih liturgijskih slavlja i dva obrednika. Potom se kardinal dekan, ili najstariji kardinal, u ime cijelog Zbora izbornika izabranom obraća riječima: Prihvaćaš li kanonski izbor za Vrhovnog svećenika? Ako izabrani prihvaća, pita ga: Koje ime želiš uzeti? Tada učitelj za Papinska liturgijska slavlja kao bilježnik s dvojicom obrednika svjedoka sastavlja zapis o prihvaćanju novoga Vrhovnog svećenika i o odabranom imenu. (*Preuzeto sa: www.ika.hr*)

Ovdje donosimo cjelovito apostolsko pismo pape Benedikta XVI. na latinskom jeziku:

BENEDICTUS PP. XVI

LITTERAE APOSTOLICAE
MOTU PROPRIO DATAE

NORMAS NONNULLAS

DE NONNULLIS MUTATIONIBUS IN NORMIS
AD ELECTIONEM ROMANI PONTIFICIS ATTINENTIBUS

Normas nonnullas per Apostolicas Litteras *De aliquibus mutationibus in normis de electione Romani Pontificis* Motu Proprio die XI mensis Iunii anno MMVII, tertio Nostri Pontificatus, datas, statuimus, quae, cum eas abrogarent normas quae in numero 75 continentur Constitutionis Apostolicae *Universi Dominici gregis* quam die XX mensis Februarii anno MCMXCVI Decessor Noster beatus Ioannes Paulus II promulgavit, normam statuerunt, traditione sancitam, ad quam, ut valida Summi Pontificis habeatur electio, duae ex tribus partes suffragiorum omnium Cardinalium electorum praesentium semper requiruntur.

Gravitate quidem considerata quo aptiore modo id evolvatur quod, quamvis vario pondere, ad electionem attinet Romani Pontificis, potissimum ad certam interpretationem et executionem nonnullorum praeceptorum, statuimus et decernimus ut quaedam normae Constitutionis Apostolicae *Universi Dominici gregis* necnon ea quae in supra memoratis Apostolicis Litteris Nos Ipsi statuimus, substituantur normis quae sequuntur:

35. Cardinalis elector nulla ratione vel causa a Summi Pontificis electione activa et passiva excludi potest, vigentibus tamen iis omnibus quae sub n. 40 et 75 huius Constitutionis statuuntur.

37. Praecipimus praeterea ut, ex quo Apostolica Sedes legitime vacat, antequam Conclave incohetur, mora sit interponenda quindecim solidorum dierum, facta tamen Cardinalium Collegio potestate Conclavis initium anticipandi, si constat omnes Cardinales electores adesse, vel etiam proferendi per aliquot dies, si graves obstant causae; tamen viginti diebus ad summum elapsis ab initio Sedis vacantis, cuncti Cardinales electores praesentes ad electionis negotium procedant.

43. Ex quo initium negotiorum electionis statutum est ad peractae usque Summi Pontificis electionis publicum nuntium vel, utcumque, hoc iusserit novus Pontifex, aedes *Domus Sanctae Marthae*, pariterque Sacellum Sixtinum atque loci designati liturgicis celebrationibus obserari debent, sub auctoritate Cardinalis Camerarii externaque cooperatione Vicecamerarii et Substituti Secretariae Status, omnibus licentia carentibus, prout statuitur in sequentibus numeris.

Integra regio Civitatis Vaticanae, atque etiam ordinaria industria Ministeriorum quorum sedes stat intra eius fines, ita moderandae erunt, hoc tempore, ut circumscriptio in tuto collocetur nec non expedita explicatio actionum ad Summi Pontificis electionem pertinentium. Provideatur peculiariter, Praelatis Clericis de Camera etiam opem ferentibus, ut Cardinales electores a nullo convenientur iter facientes ab aedibus *Domus Sanctae Marthae* ad Palatium Apostolicum Vaticanum.

46. § 1° Ut personarum necessitatibus et officii, quae cum electionis cursu nectuntur, occurratur, praesto esse debent ideoque convenientibus locis recepti intra fines quorum in huius Constitutionis n. 43 fit mentio, Secretarius Cardinalium Collegii, qui conventus electivi Secretarii fungitur munere, Magister Pontificalium Celebrationum Liturgicarum cum octo Caeremoniariis et duobus Religiosis qui Sacrarium Pontificium curant; atque ecclesiasticus vir a Cardinale Decano electus

vel a Cardinale vicem gerente, ut in munere explendo eum iuvet.

47. Omnes personae quae n. 46 et n. 55, § 2° significantur huius Constitutionis Apostolicae, quae quavis ratione ac quovis tempore a quocumque resciscunt ea quae ad recte obliquove proprios electionis actus attinent, potissimum quae peracta ipsius electionis scrutinia contingunt, arto secreto tenentur cum qualibet persona ad Collegium Cardinalium electorum non pertinente; hac de causa, antequam incipiat electio, ius iurandum nuncupare debent, secundum modum et formulam, ut subsequens numerus indicabit.

48. Illi omnes, de quibus dicitur n. 46 et n. 55, § 2° huius Constitutionis, rite certiores facti circa significationem amplitudinemque iuris iurandi faciendi ante negotiorum electionis initium coram Cardinale Camerario vel alio Cardinale ab eo delegato et coram duobus Protonotariis Apostolicis de Numero Participantium, tempore opportuno pronuntiabunt et subscribent ius iurandum secundum hanc formulam:

Ego N. N. promitto et iuro me inviolate servaturum esse secretum absolutum cum omnibus quotquot participes non sunt Collegii Cardinalium electorum, hoc quidem in perpetuum, nisi mihi datur expresse peculiaris facultas a novo Pontifice electo eiusve Successoribus, in omnibus quae directe vel indirecte respiciunt suffragia et scrutinia ad novum Pontificem eligendum.

Itemque promitto et iuro me nullo modo in Conclavi usurum esse instrumentis quibuslibet ad vocem transmittendam vel recipiendam aut ad imagines exprimendas quovis modo aptis de iis quae tempore electionis fiunt intra fines Civitatis Vaticanae, atque praecipue de iis quae quolibet modo directe vel indirecte attinent ad negotia coniuncta cum ipsa electione. Declaro me editurum esse ius iurandum utpote qui plane noverim quamlibet eius violationem adducturam esse excommunicationis mihi poenam latae sententiae Sedi Apostolicae reservatae.

Sic me Deus adiuvet et haec sancta Dei Evangelia, quae manu mea tango.

49. Exsequiis defuncti Pontificis rite persolutis et apparatis iis quae requiruntur ad legitimam electionem exsequendam, die constituto - decimo quinto id est a Pontificis morte aut non ultra vicesimum diem, prout n. 37 huius Constitutionis decernitur - Cardinales omnes convenient in Basilicam Vaticanam Sancti Petri, vel alium in locum pro temporis et loci opportunitate, ad participandam sollemnem Eucharisticam celebrationem cum Missa votiva *pro eligendo Papa*. Hoc congruenti tempore matutino persolvendum est, ita ut horis postmeridianis impleri possit quod praescribitur sequentibus numeris huius Constitutionis.

50. A Sacello Paulino Palatii Apostolici, ubi congruo pomeridiano tempore Cardinales electores adstiterint, choralis vestimento induti sollemni processione, cantu invocantes *Veni, creator Spiritus Sancti* assistentiam, se conferent in Cappellam Sixtinam Palatii Apostolici, locum et sedem electionis peragenda. Processionem participabunt Vicecamerarius, Auditor Generalis Camerae Apostolicae et duo membra cuiusque Collegii Protonotariorum Apostolicorum de Numero Participantium, Praelatorum Auditorum Rotae Romanae et Praelatorum Clericorum de Camera.

51, § 2° Quapropter Collegium Cardinalium, agens de auctoritate et officio Cameraarii, quem adiuvabit Congregatio particularis de qua in numero 7 huius Constitutionis, curabit ut, intra praefatum Sacellum et in locis contiguis, omnia prius disponantur adiuvantibus quoque foris Vicecamerario et Substituto Secretariae Status, ita ut regularis electio eiusdemque secreta indoles in tuto ponantur.

55, § 3° Si quid tale contra hanc normam admissum fuerit, sciant auctores se inodari excommunicationis poena *latae sententiae* Sedi Apostolicae reservatae.

62. Modis abrogatis electionis qui per *acclamationem seu inspirationem* et per *compromissum* dicuntur, electionis forma Romani Pontificis futuro de tempore erit tantum *per scrutinium*.

Decernimus igitur ut Summi Pontificis ad validam electionem saltem duae ex tribus partes suffragiorum requirantur omnium electorum praesentium et suffragia ferentium.

64. Tribus gradibus explicatur scrutinium, quorum primus, qui *antescrutinium* vocari potest, complectitur: 1) schedularum praeparationem et partitionem per Caeremonarios - qui interea in aulam revocantur una cum Secretario Collegii Cardinalium simulque cum Magistro Pontificiarum celebrationum Liturgicarum – quique earum saltem duas vel tres cuique Cardinali electori dabunt; 2) ex omnibus Cardinalibus electoribus sortitionem trium Scrutatorum, trium ad infirmorum excipienda suffragia qui destinantur, qui brevitatis gratia *Infirmarii* appellantur, et trium Recognitorum; sortes has publice iacit novissimus Cardinalis Diaconus, qui subinde novem nomina depromit illorum qui munia haec sustinere debent; 3) si in extractione Scrutatorum, *Infirmariorum* et Recognitorum ducta nomina exierint Cardinalium electorum qui, ob infirmitatem vel aliam ob causam impediuntur quominus officia haec gerant, eorum loco alia nomina non impeditorum depromantur. Primi tres sorte educti erunt Scrutatores, alteri tres *Infirmarii*, ceteri vero tres Recognitores.

70, § 2° Scrutatores in unam summam redigunt suffragia, quae quilibet obtinuit, et si nemo saltem ad duas partes ex tribus suffragiorum pervenit, non est electus Papa in illo scrutinio; si quis vero duas partes ex tribus saltem accepit, habetur electio Romani Pontificis et quidem canonice valida.

75. Si scrutinia de quibus in numeris septuagesimo secundo, tertio et quarto memoratae Constitutionis incassum reciderint, habeatur unus dies orationi, reflexioni et dialogo dicatus; in subsequentibus vero suffra-

gationibus, servato ordine in numero septuagesimo quarto eiusdem Constitutionis statuto, vocem passivam habebunt tantummodo duo nomina quae in superiore scrutinio maiorem numerum suffragiorum obtinuerunt, nec recedatur a ratione ut etiam in his suffragationibus minimum maioritas qualificata duarum ex tribus partium suffragiorum Cardinalium praesentium et vocem activam habentium ad validitatem electionis requiratur. In his autem suffragationibus, duo nomina quae vocem passivam habent, voce activa carent.

87. Post electionem canonice factam, ultimus Cardinalis Diaconus vocat in aulam electionis Secretarium Collegii Cardinalium et Magistrum Pontificiarum Celebrationum Liturgicarum et duos Caeremoniaros; atque consensus electi per Cardinalem Decanum aut per Cardinalium primum ordine et aetate, nomine totius Collegii electorum, his verbis requiratur: *Acceptasne electionem de te ca-*

nonice factam in Summum Pontificem? Statimque, post consensum declaratum, electus interrogetur: *Quo nomine vis vocari?* Tunc per Magistrum Pontificiarum Celebrationum Liturgicarum, munere notarii fungentem, testibus adhibitis duobus Viris a caeremoniis, instrumentum de acceptatione novi Pontificis et de nomine ab eo assumpto conficitur.

Omnia quae in his Litteris Apostolicis in forma Motu Proprio deliberavimus, ordinamus ut in omnibus earum partibus servantur, contrariis rebus minime quibuslibet officientibus.

Hoc documentum cum in actis diurnis *L'Osservatore Romano* evulgabitur, statim vigere incipiet.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXII mensis Februarii, anno MMXIII, Pontificatus Nostri octavo.

BENEDICTUS PP. XVI

NAGOVOR PAPE BENEDIKTA XVI. UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNIJ

U NEDJELJU 24. VELJAČE 2013.

Papa Benedikt XVI. molio je u nedjelju 24. veljače svoj posljednji Angelus s hodočascima okupljenima na Trgu Sv. Petra u Vatikanu. Više od stotinu tisuća vjernika okupilo se na vatikanskom trgu i okolnim ulicama pozdravljajući Papu transparentima i zastavama iz cijeloga svijeta.

Donosimo Papin nagovor:

Draga braćo i sestre!

Na drugu korizmenu nedjelju u liturgiji se uvijek čita ulomak iz Evanđelja o Gospodinovu preobraženju. Evanđelist Luka posebno ističe činjenicu da se Isus preobrazio dok je molio: Isus doživljava duboko iskustvo odnosa s Ocem tijekom svojevrzne duho-

vne obnove koju proživljava na visokoj gori u društvu Petra, Jakova i Ivana, trojice učenika koji su uvijek prisutni u događajima u kojima Učitelj očituje svoje božanstvo (Lk 5, 10; 8, 51; 9, 28). Gospodin, koji je malo prije toga nagovijestio svoju smrt i uskrsnuće (9, 22), daje učenicima predokus svoje slave. I u preobraženju, kao i u krštenju, razliježe se glas Oca nebeskog: «Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!» (9, 35). Prisutnost Mojsija i Ilije, koji predstavljaju Zakon i Proroke staroga Saveza, je veoma značajna: čitava povijest Saveza je upravljena k Njemu, Kristu, koji ostvaruje novi «Izlazak» (9, 31), ali ne prema obećanoj zemlji kao u Mojsijevo vrijeme, već prema Nebu. Petrov istup: «Učitelju, dobro nam je

ovdje biti» (9, 33) predstavlja nemogući pokušaj da se zaustavi to mistično iskustvo. Sveti Augustin to ovako tumači: «[Petar]... na gori... imao je Krista za hranu duše. Zašto bi morao silaziti dolje i vraćati se naporima i bolima, kada ga tu gore preplavljuju čuvstva svete ljubavi prema Bogu koja su mu nadahnjivala sveto vladanje?» (Govor 78,3).

Razmišljajući o tome ulomku iz Evandjelja, možemo iz njega izvući vrlo važno učenje. To je, prije svega, primat molitve, bez koje se čitav apostolski i karitativni rad svodi na puki aktivizam. U korizmi učimo dati pravo vrijeme osobnoj i zajedničkoj molitvi, koja daje polet našem duhovnom životu. Osim toga, molitva nije odvajanje od svijeta i njegovih proturječja, kao što je to Petar htio učiniti, već molitva potiče čovjeka da nastavi put, potiče ga na djelovanje. «Kršćanski se život», pisao sam

u Poruci za ovu korizmu, «sastoji u stalnom usponu na 'brdo' susreta s Bogom a zatim silaženju među ljude, noseći ljubav i snagu koje nam taj susret daje, tako da svojoj braći i sestrama služimo istom onom ljubavlju kojom Bog ljubi» (br. 3).

Draga braćo i sestre, osjećam da je ova Božja riječ na poseban način upućena meni u ovom času moga života. Gospodin me zove «uspeti se na goru», da se još više posvetim molitvi i razmatranju. Ali to ne znači napustiti Crkvu, štoviše, ako to Bog traži od mene to je upravo zato da joj mogu nastaviti služiti s istim predanjem i ljubavlju kojom sam to činio do sada, ali na jedan način koji više odgovara mojoj dobi i mojim snagama. Zazovimo zagovor Djevice Marije: neka nam ona pomogne uvijek nasljedovati primjer Gospodina Isusa, u molitvi i djelatnoj ljubavi.

PORUKA DRŽAVNOG TAJNIKA KARDINALA TARCISIA BERTONEA
SAMOSTANIMA KONTEMPLATIVNOG ŽIVOTA

Časni Oče,
Časna Majko,

Upućujem Vam ovu poruku dok cijela Crkva s posebnim osjećajem prati posljednje dane sjajnog pontifikata Njegove Svetosti Benedikta XVI. te očekuje dolazak nasljednika kojega će uzoriti kardinali okupljeni u konklavi i vođeni Duhom Svetim izabrati, nakon zajedničkog promišljanja znakova vremena Crkve i svijeta.

Njegova Svetost Benedikt XVI. pozvao je sve vjernike da ga prate svojim molitvama dok predaje Petrovu službu u Gospodinove ruke i da čekaju s povjerenjem dolazak novog Pape, a na poseban način ova je molba upućena onim izabranim članovima Crkve koji provode kontemplativni život. Njegova Svetost Benedikt XVI. uvjeren je da može crpsti dragocjenu snagu od vas, vaših muških i ženskih samostana posijanih po čitavom svijetu, iz vjere koja proizlazi iz molitve, a koja tijekom stoljeća prati i podržava Crkvu na njezinom putu. Skorašnje konklave moći će se osloniti na poseban

način na blagodat vaših hvala i molitava koje ćete uzdizati Bogu.

Najznakovitiji primjer ovog duhovnog uzdignuća koje očituje najizvorniju i najdublju dimenziju svakog crkvenog djelovanja, prisutnost Duha Svetoga koji vodi Crkvu, ponuđen nam je od Njegove Svetosti Benedikta XVI. koji je, nakon što je upravljao Petrovom lađom usred valova povijesti, odlučio posvetiti se iznad svega molitvi, kontemplaciji Svevišnjega i razmišljanju.

Sveti Otac, kojemu sam predočio sadržaj ovog pisma, izrazio je svoje odobravanje, zamolivši me da vam se zahvalim i prenesem vam njegovu veliku ljubav i poštovanje koje gaji prema vama.

S osjećajima kršćanske ljubavi, pozdravljam vas sjedinjujući se s vama u molitvi.

Iz Vatikana, 21. veljače 2013

Kardinal Tarcisio Bertone
Državni tajnik

DOKUMENTI

PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI. ZA KORIZMU 2013.

Vjera u ljubav rađa ljubav

«I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj» (1 Iv 4, 16)

Draga braćo i sestre,

proslava korizme, u kontekstu *Godine vjere*, pruža nam dragocjenu prigodu za razmišljanje o odnosu između vjere i ljubavi, odnosno između vjere u Boga Isusa Krista i ljubavi, koja je plod djelovanja Duha Svetoga i koja nas vodi na jedan put bespridržajnog posvećivanja Bogu i drugima.

1. Vjera kao odgovor na Božju ljubav

Već u svojoj prvoj enciklici sam ponudio neke elemente koji pomažu shvatiti usku povezanost između tih dviju teologalnih kreposti: vjere i ljubavi. Polazeći od temeljne tvrdnje apostola Ivana: »I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj« (1 Iv 4, 16) podsjetio sam da «biti kršćanin nije rezultat neke etičke odluke ili neke velike ideje, već je to susret s događajem, s Osobom, koja životu daje novi obzor i time konačni pravac... Budući da je Bog prvo ljubio nas (usp. 1 Iv 4,10), ljubav sada nije samo 'zapovijed', već je odgovor na dar ljubavi kojom nam Bog dolazi ususret» (*Deus caritas est [Bog je ljubav]*, 1). Vjera predstavlja ono osobni pristanak – koji uključuje sve naše sposobnosti – uz objavu besplatne i «oduševljene» ljubavi koju Bog ima prema nama i koja se u punini očituje u Isusu Kristu. Susret s Bogom Ljubavi zahvaća ne samo srce, već također um: «Upoznavanje Božjeg života put je prema ljubavi, a pristanak naše volje uz njegovu sjedinjuje naš razum, volju i osjećaj u sveobuhvatni čin ljubavi. No to nije završen proces, ljubav nije nikada 'završen' i gotov čin» (*isto*, 17). Zato je svim kršćanima i, na osobit način,

onima koji se bave karitativnim radom potrebna vjera, ono «iskustvo susreta s Bogom u Kristu koje će u njima pobuditi ljubav i njihovo srce otvoriti za drugoga. Tako zapovijed ljubavi prema bližnjemu za njih neće više biti zapovijed koja im je naložena, da tako kažemo, izvana, već će biti posljedica njihove vjere koja se odjelotvoruje kroz ljubav» (*isto*, 31a). Kršćanin je čovjek koji je osvojen Kristovom ljubavi i stoga, nošen tom ljubavlju – «*caritas Christi urget nos*» (2 Kor 5, 14) –, je duboko i stvarno otvoren ljubavi prema bližnjemu (usp. *isto*, 33). Taj se stav rađa prije svega iz svijesti da smo ljubljeni, da nam je udijeljeno oprostjenje, štoviše da nam Gospodin služi, onaj Gospodin koji se priginje da opere noge apostolima i prinosi samoga sebe na križu da privuče čovjeka u Božju ljubav.

«Vjera nam pokazuje da je Bog dao svoga Sina za nas i daje nam pobjedonosnu sigurnost da je zaista istina: Bog je ljubav!... Vjera, koja promatra Božju ljubav koja se objavila u probodenom Isusovu srcu na križu, rađa ljubav. Ljubav je svjetlo – u konačnici jedino svjetlo – koje uvijek iznova rasvjetljuje svijet obavijen tamom i daje nam hrabrosti potrebne za život i djelovanje» (*isto*, 39). Sve nam to pomaže shvatiti kako je glavni prepoznatljivi stav kršćanâ upravo «ljubav utemeljena na vjeri i njome oblikovana» (*isto*, 7).

2. Ljubav kao život u vjeri

Čitav je kršćanski život odgovaranje na Božju ljubav. Prvi je odgovor upravo vjera kao prihvaćanje s divljenjem i zahvalnošću čudesne Božje inicijative koja nam prethodi

i koja nas potiče. A taj pristanak s vjerom označava početak jedne svijetlom obasjane povijesti prijateljstva s Bogom, koja ispunja i daje puni smisao čitavoj našoj egzistenciji. Bog se, međutim, ne zadovoljava time da mi prihvatimo njegovu besplatnu ljubav. On se ne ograničava samo na to da nas ljubi, već nas želi privući Sebi, preobraziti nas na tako dubok način da možemo zajedno sa svetim Pavlom reći: ne živim više ja, već Krist živi u meni (usp. *Gal 2, 20*).

Kada mi ostavimo prostor Božjoj ljubavi, postajemo njemu slični, dionici njegove ljubavi. Otvoriti se njegovoj ljubavi znači pustiti da on živi u nama i dovede nas do toga da ljubimo s njim, u njemu i poput njega; samo tada naša vjera postaje doista «ljubavlju djelotvorna» (*Gal 5, 6*) i on se nastanjuje u nama (usp. *I Iv 4, 12*).

Vjera je spoznanje istine i pristajanje uz istinu (usp. *I Tim 2, 4*); vjera je »hod« u istini (usp. *Ef 4, 15*). Vjerom se ulazi u prijateljstvo s Gospodinom; ljubavlju se živi i njeguje to prijateljstvo (usp. *Iv 15, 14 sl.*). Vjera nam pomaže prihvatiti Gospodinovu i Učiteljevu zapovijed; vjera nam daje blaženstvo da je provodimo u djelo (usp. *Iv 13, 13-7*). U vjeri smo rođeni kao djeca Božja (usp. *Iv 1, 12 sl.*); ljubav nam pomaže konkretno ustrajati u božanskom posinstvu donoseći plod Duha Svetoga (usp. *Gal 5, 22*). Vjera nam pomaže prepoznati darove koje nam dobri i velikodušni Bog povjerava; po ljubavi oni donose plod (usp. *Mt 25, 14-30*).

3. Neraskidiva isprepletenost između vjere i ljubavi

U svjetlo do sada rečenog, jasno je da ne možemo nikada razdvajati ili, čak, suprotstavljati vjeru i ljubav. Te su dvije teologalne kreposti duboko povezane i pogrešno je vidjeti među njima kontrast ili «dijalektiku». S jedne strane, naime, nedvojbeno je ograničen stav onih koji stavljaju tako snažan naglasak na prioritet i presudnost vjere da podcjenjuju i gotovo preziru konkretna djela ljubavi i ovu svode

na neku općenitu humanitarnost. S druge strane, međutim, isto je tako ograničavajuće zastupati stav o nekoj pretjeranoj premoći ljubavi i njezine djelotvornosti i smatrati kako djela zamjenjuju vjeru. Za zdravi duhovni život je nužno kloniti se bilo fideizma bilo moralističkog aktivizma.

Kršćanski se život sastoji u stalnom usponu na «brdo» susreta s Bogom a zatim silaženju među ljude, noseći ljubav i snagu koje nam taj susret daje, tako da svojoj braći i sestrama služimo istom Božjom ljubavlju. U Svetom pismu vidimo kako je revnovanje apostolâ za naviještanje evanđelja koje rađa vjeru usko vezano uz karitativnu brigu za služenje siromašnima (usp. *Dj 6, 1-4*). U Crkvi, kontemplacija i djelovanje, koje na stanoviti način simboliziraju sestre Marija i Marta iz Evanđelja, moraju istodobno postojati i međusobno se upotpunjavati (usp. *Lk 10, 38-42*). Prioritet uvijek pripada odnosu s Bogom a pravo evanđeosko dijeljenje mora biti ukorijenjeno u vjeri (usp. *Kateheza na općoj audijenciji* od 25. travnja 2012.). Ponekad se, naime, nastoji ograničiti izraz »ljubav« na solidarnost ili jednostavno pružanje humanitarne pomoći. Važno je, naprotiv, podsjetiti da je najveće djelo ljubavi upravo evangelizacija, odnosno «posluživanje Riječi». Nema većeg dobročinstva, pa tako ni čina milosrđa, koji se može iskazati bližnjemu od lomljenja kruha Božje riječi, od toga da ga se učini dionikom Radosne vijesti evanđelja, da ga se uvede u odnos s Bogom: evangelizacija je najviša i najcjelovitija promocija osobe. Kao što piše sluga Božji papa Pavao VI. u enciklici *Populorum progressio*, naviještanje Krista je prvi i glavni činilac razvoja (usp. br. 16). Iskonska istina da nas Bog ljubi – koju se živi i naviješta – čini nas otvorenima za prihvaćanje te ljubavi u vlastitom životu i omogućuje cjeloviti razvoj čovječanstva i svakog čovjeka (usp. enc. *Caritas in veritate*).

U suštini, sve polazi od Ljubavi i stremi k Ljubavi. Božja besplatna ljubav se

očitovala naviještanjem evanđelja. Ako je prihvatimo s vjerom, tada primamo onaj prvi i nezaobilazni dodir s božanskim koji nam omogućuje «uzljubiti Ljubav», da bismo zatim prebivali i rasli u toj Ljubavi i s radošću je prenosili drugima.

Kada je riječ o odnosu između vjere i djela ljubavi, riječi iz *Poslanice svetoga Pavla Efežanima* možda na najbolji način sažimaju njihov suodnos: «Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao. Njegovo smo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja Bog unaprijed pripravi da u njima živimo» (2, 8-10). Ovdje se opaža da čitava inicijativa usmjerena čovjekovu spasenju dolazi od Boga, od njegove milosti, od njegova oprostjenja prihvaćenog u vjeri; ali ta inicijativa, ne samo da ne ograničava našu slobodu i našu suodgovornost, nego ih naprotiv čini autentičnima i usmjerava ih prema djelima ljubavi. One nisu u prvom redu plod čovjekova truda i napora, nešto čime bi se on hvastao, nego se rađaju iz same vjere, izviru iz milosti koju Bog daje u obilju. Vjera bez djela je poput stabla bez plodova: te se dvije kreposti uzajamno podrazumijevaju.

Tradicionalnim smjernicama za kršćanski život, korizma nas poziva upravo da jačamo svoju vjeru pomnijim i dužim slušanjem Božje riječi i sudjelovanjem u sakramentima i, istodobno, da rastemo u ljubavi, u ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu, također preko konkretnih smjernica vezanih uz post, pokoru i milostinju.

4. Prioritet vjere, primat ljubavi

Kao i svaki Božji dar, vjera i ljubav potvrđuju djelovanje jednog jedinog Duha Svetoga (usp. *1 Kor* 13), onoga Duha koji u nama kliče: «Abba! Oče!» (*Gal* 4, 6) i u kojem možemo reći: «Isus je Gospodin!» (*1 Kor* 12, 3) i «Marana tha!» (*1 Kor* 16, 22; *Otk* 22, 20).

Vjera, dar i odgovor, pomaže nam spoznati istinu o Kristu kao utjelovljenu i raspetu ljubav, puno i savršeno prijanjanje uz Očevu volju i beskrajno Božje milosrđe prema bližnjemu; vjera usađuje u srce i um čvrsto uvjerenje da je upravo ta Ljubav jedina stvarnost koja je odnijela pobjedu nad zlom i smrću. Vjera nas poziva da gledamo u budućnost s krepošću nade, u pouzdanom iščekivanju da će pobjeda Kristove ljubavi prispjeti svojoj punini. Ljubav nas, pak, uvodi u Božju ljubav očitovanu u Kristu, omogućuje nam na osoban i egzistencijalan način prigrliti potpuno i bespridržajno Isusovo predanje Ocu i braći. Ulijevajući u nas ljubav, Duh nas Sveti čini dionicima Isusova predanja: sinovskog predanja Bogu i bratskog svakom čovjeku (usp. *Rim* 5, 5).

Odnos između te dvije kreposti je nalik odnosu između dvaju temeljnih sakramenata Crkve: krštenja i euharistije. Krštenje (*sacramentum fidei*) prethodi euharistiji (*sacramentum caritatis*), ali je usmjeren na nju, koja predstavlja puninu kršćanskog puta. Slično tome, vjera prethodi ljubavi, ali se pokazuje istinskom samo ako je njome okrunjena. Sve kreće od poniznog prihvaćanja vjere («znati da me Bog ljubi»), ali to mora dovesti do istine ljubavi («znati ljubiti Boga i bližnjega»), koja ostaje zauvijek, kao ispunjenje svih kreposti (usp. *1 Kor* 13, 13).

Predraga braćo i sestre, u ovom korizmenom vremenu, u kojem se pripravljamo za proslavu događaja križa i uskrsnuća, u kojem je Božja ljubav otkupila svijet i svojim svjetlom obasjala povijest, želim vam svima da živite ovo dragocjeno vrijeme tako da oživite svoju vjeru u Isusa Krista, da bismo ušli u isti njegov optok ljubavi prema Ocu i prema svakom bratu i sestri koje susrećemo u svom životu. Za to uzdižem svoju molitvu Bogu, dok zazivam Gospodnji blagoslov na svakog od vas i na sve zajednice!

Iz Vatikana, 15. listopada 2012.

Papa Benedikt XVI.

IZJAVA HRVATSKE BISKUPSKE KONFERENCIJE O UVOĐENJU ZDRAVSTVENOG ODGOJA U ŠKOLE

U skladu s poslanjem Crkve i službe koju biskupi vrše na opće dobro vjernika i cijeloga društva Hrvatska biskupska konferencija je od lipnja do studenoga prošle godine tražila susret i mogućnost dijaloga s Vladom Republike Hrvatske zbog nekih pitanja od zajedničkog interesa. Ta traženja dijaloga bila su intenzivna osobito nakon što je Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta uvelo zdravstveni odgoj u hrvatske škole. Budući da pri uvođenju zdravstvenog odgoja nije bila poštivana uobičajena procedura te se potpuno isključilo roditelje, biskupi su smatrali i smatraju svojom dužnošću podržati opravdane zahtjeve roditelja na odgoj djece u skladu s vlastitim svjetonazorom. Taj jasno očitovani stav biskupa izazvao je u javnosti protucrkveno djelovanje na više razina. Puna dva mjeseca Katolička Crkva, njezini pastiri i vjernici, kao i vjernici drugih vjerskih zajednica, izloženi su medijskom podcjenjivanju vlastitih stavova, te pravom valu netrpeljivosti i komunikacijskog nasilja, sve do izvrgavanja ruglu najvećih kršćanskih svetinja. Smatramo da je neprimjereno demokratskom duhu da roditelji, kao građani i vjernici, zbog iznošenja svoga uvjerenja i traženja svojih prava, budu izvrgnuti nesnošljivosti i diskriminaciji. Sudbinu roditelja dijelimo i mi kao pastiri Crkve, kojima je dužnost poučavati i podržavati vjernike, ali i sve osobe dobre volje, od zastranjenja zaodjevenih u lijepe riječi navodnog napretka i

znanosti (usp. Benedikt XVI., *Govor sudionicima plenarnog zasjedanja Papinskog vijeća 'Cor unum'*, 19. siječnja 2013.).

Pojednostavljenim prikazivanjem ozbiljnih pitanja, posebice u predloženom četvrtom modulu Kurikuluma zdravstvenog odgoja, i dalje se ustrajno tvrdi da je Crkva protiv zdravstvenog odgoja, protiv informacija o spolnosti, protiv dobra djece i mladih, te da je neosjetljiva za stvarnost vremena u kojemu živimo. Sasvim suprotno. Crkva nije protiv zdravstvenog odgoja, nego ne želi i ne može odustati od istine o čovjeku, njegovoj spolnosti, braku i obitelji koja se u četvrtom modulu iskrivljuje i ne prikazuje cjelovito.

U skladu s rečenim, zabrinuti zbog instrumentalizacije škole kao institucije i zauzeti za dostojanstvo djece, prosvjetnih radnika i budućnost hrvatskoga društva, podržavamo roditelje u njihovim ustavnim pravima i opravdanim zahtjevima. Nadamo se da će Vlada Republike Hrvatske naći vremena i načina da o tomu razgovara sa svim zainteresiranim stranama. Hrvatska biskupska konferencija ponovno izražava spremnost na dijalog o tim i svim drugim spornim pitanjima koja opterećuju međusobne odnose u cilju općeg dobra u našem društvu.

Zagreb, 23. siječnja 2013.

Biskupi HBK

IZJAVA KOMISIJE HBK «IUSTITIA ET PAX» O PRIJEDLOGU ZAKONA O STRATEŠKIM INVESTICIJSKIM PROJEKTIMA REPUBLIKE HRVATSKE

Komisija HBK «Iustitia et pax», u duhu svoje temeljne duhovne, etičke i građanske zadaće, pozdravlja poteze i brigu javnih vlasti svih razina u njihovu nastojanju da

očuvaju radna mjesta i, na taj način, dostojanstvo onih ljudi i njihovih obitelji koji mogu živjeti od svog rada. U tom smislu Komisija osjeća svojom moralnom dužnošću i odgovornošću iskazati hrvatskoj javnosti svoje

snažne rezerve i temeljite sumnje glede vremena i načina, kao i predmeta i postupaka koje predviđa prijedlog *Zakona o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske* (ZSIPRH).

Minule Vlade naše zemlje prodale su, naime, velik dio javnih dobara i tvrtka na područjima od vitalnoga značaja za trajni razvoj naše državne zajednice, pa tako napose na novčarskom, energetsom i telekomunikacijskom području. Novčana sredstva dobivena od tih rasprodaja utrošena su ne u trajna dobra – kao primjerice škole, bolnice, javne uslužne mreže i objekte – nego na tekuću potrošnju. Hrvatskim vladama ostajalo je zbog toga sve manje sredstava «vladanja» na korist građana i utjecanja na gospodarstvo, financije, monetarno i socijalno područje. Republici - a *res publica* je *zajednička stvar* svih građana i svih naraštaja - Hrvatskoj je ostalo još vrlo malo javnih dobara, onih prirodnih (more i vode, šume i zemlja) kao i onih vitalnih djela ljudskih ruku minulih naraštaja (mrežni sustavi auto/cesta, željeznica, prijenosa informacija, prometnih luka i različitih cjevovoda...), koja trebaju s jedne strane jamčiti pravo na univerzalna prirodna dobra, a s druge, na održivi razvoj za ovaj i buduće naraštaje. O tim preostalim dobrima, tim rijetkim *nichama*, usporednim prednostima i razvojnim mogućnostima RH, svi hrvatski građani moraju imati pravo raspravljati, predlagati i suvereno odlučivati. O tome je naša Komisija u više navrata iskazala svoj kršćanski i građanski stav, sukladan socijalnom nauku Crkve koji predstavlja jedan od ponajboljih etičkih - ljudskih i građanskih, socijalnih i ekoloških doprinosa kršćana našem zajedničkom svijetu. Ne zaboravljamo da socijalni nauk i brojne socijalne okružnice posljednjih papa, kao i Papinskog vijeća «*Iustitia et pax*» i mnogih istovjetnih nacionalnih komisija upozoravaju na opasnost od rasprodaje zemlje i vode, posebice u siromašnoj Africi i Aziji, gdje špekulativni kapital svjetskih sila otkupljuje ili unajmljuje milijune hektara zemlje i izvore pitke vode.

1. Vrijeme i rokovi. Nacrt ZSIPRH objavljen je prije tjedan dana, tj. 15. siječnja, a pravu građana i udruga na primjedbe dano je nepunih deset dana. Taj rok je tim više neprimjeren jer je predmet zakona ne samo ulaganje u nove ili postojeće proizvodne i uslužne djelatnosti, nego i moguća rasprodaja gotovo svih preostalih prirodnih bogatstava, nepokretnih kulturnih i drugih javnih dobara. Ova Komisija smatra da tako važan tekst, koji dopušta denacionalizaciju i privatizaciju rijetkih preostalih javnih dobara, s jedne strane ne smije izlaziti na svjetlo dana u «pomrčini» ferija i vremenskih neprilika, a s druge da je nedopustivo da se za tako prekretnu i upravo sudbinske odluke traži «hitni postupak», a građanima i udrugama – a zar ne i znanstvenicima i stručnjacima? – ostavlja samo tjedan dana za raspravu. Stoga Komisija predlaže da se ovi rokovi preinače te se za predstavljanje javnosti ovog nacrta ZSIPRH - na TV, radijskim postajama i u svim drugim medijima - Vladi i javnim institucijama dodijeli rok od barem mjesec dana, a nakon toga barem toliki rok za javnu raspravu, primjedbe i prijedloge. Osim toga, o ovako važnim pitanjima - koja zadiru ne samo u prava svih živućih građana, nego i budućih naraštaja - ne može se isključiti, već se upravo treba propisati izjašnjavanje na referendumu koji nakon toga Vladu i sve buduće vlade – obvezuje.

2. Predmet i postupak ZSIPRH. Ovaj zakonski prijedlog tiče se ulaganja u nove i postojeće objekte, u nekretnine i javne infrastrukture i u koncesije, nove i postojeće - od više od 150 milijuna kuna, tj. oko 20 milijuna eura. To su «velike investicije» koje se, za naše prilike, odnose samo na velike ulagače. Međutim, kako se ovim prijedlogom po prvi put zadire u osjetljivo područje trajnih javnih i prirodnih dobara i omogućuje rasprodaja «nekretnina u vlasništvu Republike Hrvatske... šuma i šumskog zemljišta, poljoprivrednog zemljišta, javnih cesta i javnog vodnog dobra, kao i nepokretnih kulturnih dobara», zapravo svih dobara kojima raspolaže RH - uključujući i pomorsko do-

bro kao i koncesije drugih dobara i mrežnih, pretežito transportnih sustava - nužno treba upitati hrvatske građane pristaju li oni na takva trajna otuđenja gotovo posljednjih velikih javnih bogatstava, od kojih onaj prirodni dio spada u univerzalna dobra - i hrvatskih građana i čovječanstva. Do sada su svi zakoni, pa čak i oni iz razdoblja prethodne, nimalo demokratske države, to onemogućivali. Naravno, to nije apriorni argument da se tako i nastavi. Ali mora se priznati da je taj stav ipak izražavao poštivanje zajedničkog, općeg i univerzalnog. Na neka od navedenih dobara moguće je zamisliti i ostvarivati koncesijsko korištenje i prava, ali prije toga treba postići nacionalnu suglasnost oko pitanja koja su to narodna dobra koja se ne smiju otuđiti, a koja je moguće koncesijski koristiti, a da se pritom ne ugrozi njihova trajna vrijednost. Nacionalni konsenzus nije dovoljno uspostaviti samo u četverogodišnjem predstavničkom tijelu, njega valja potvrditi još i na obvezujućem izjašnjavanju građana, koje treba dobro, pošteno i temeljito obavijestiti.

Bilo bi korisno znati i stoga upitati predlagачe ZSIPRH jesu li obavili tržišna ispitivanja tko je u stanju u Hrvatskoj danas ulagati više od 20 milijuna eura, a da to nije učinio do sada, jer je, stvarno, bilo mnogo prepreka i sporosti kod različitih dozvola. Ima li takvih ulagača u Hrvatskoj ili se očekuju samo iz inozemstva? ZSIPRH često spominje «zaštitu dobara» pa se nameće i pitanje (koje građani mogu legitimno postaviti i na nj dobiti odgovor) jesu li predlagачi odmjerili rizik i kakvu zaštitu predviđaju u odnosu na moguća špekulativna ulaganja razuzdanog financijskog, stvarnog i virtualnog (deriviranog) *kapitala bez domovine* na predloženim i sad nezaštićenim javnim dobrima i područjima djelatnosti u RH?

Ono, međutim, što ne ostavlja posebne sumnje u potrebu temeljitog preispitivanja i raspravljanja su odredbe nacrtu ZSIPRH o postupku odobravanja navedenih ulaganja, kupovina i koncesija. Taj postupak, prema ovom nacrtu, najprije ne mora biti uvijek

otvorena i pravedna utakmica, nego i izravna dodjela i pogodba – što je suprotno hrvatskim i europskim načelima i normama. Osim toga, svojom hitnošću postupka on povlašćuje velike ulagače, što znači da mali ulagači i koncesionari moraju trpjeti spori postupak i birokratska odugovlačenja, dok «veliki igrači», domaći i strani, imaju pravo na brzi postupak. Ovakve odredbe se samo da uvode diskriminacijsko načelo – brže i jednostavnije za bogate – nego povećavaju mogućnost samovoljnih odluka izvršene vlasti i, istovremeno, smanjuju mogućnost provjere i osiguranja zakonitosti.

Nije potrebno dodatno objašnjavati da ovaj nacrt ZSIPRH vapi za najširoom javnom raspravom. Međutim, nameću se i tri dodatna pitanja. Prvo, predviđa se da ZSIPRH stupi na snagu na dan objavljivanja i da su sve javne vlasti dužne u 30 sljedećih dana kandidirati strateške projekte iz svog djelokruga, pitanje je koja će i kakva javna uprava biti u stanju provoditi predviđeni brzi i sumarni postupak za «velike igrače» na, među inim i do sada zaštićenim javnim dobrima, a da se prije toga, s jedne strane, ne izmijene brojni zakoni, a s druge ne obrazuje nova, učinkovitija javna uprava. Drugo, tko i zašto ima pravo isključiti lokalne zajednice iz odlučivanja o prostorima i djelatnostima koja ih se izravno tiču. I konačno, nije li ovdje očita opasnost od isključivanja i trajne eksproprijacije svih građana i svih naraštaja?

Nadamo se da su navedene primjedbe više nego dovoljan razlog da se odredi razuman rok u kojem će se moći i informirati i izjasniti i stručnjaci koji nisu bili uključeni u izradu predloženoga Nacrta i sve relevantne ustanove i građani na različitim razinama.

U Zagrebu, 22. siječnja 2013.

mons. dr. Vlado Košić
predsjednik Komisije HBK «Iustitia et pax»

Punu potporu ovoj izjavi daje Matica Hrvatska i supotpisuje ju njezin predsjednik Igor Zidić, prof.

PORUKA ZA DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA 2013.
VIJEĆA HRVATSKE BISKUPSKE KONFERENCIJE
ZA USTANOVE POSVEĆENOG ŽIVOTA I DRUŽBE APOSTOLSKOG ŽIVOTA I
HRVATSKE KONFERENCIJE VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA I POGLAVARICA

Poštovane redovnice, redovnici
i posvećeni laici,
drage sestre i braćo u Kristu!

Kroz svoju povijest hrvatski je narod prolazio kroz različite društveno-političke promjene i uvijek nova iskustva življenja i svjedočenja svog nacionalnog i vjerničkog identiteta. Neovisno o političkim sustavima, vjera je bitno utjecala na usmjerenja hrvatskog naroda u shvaćanjima svijeta i oblikovalo njegovu moralno vrednovanje i kulturu. S druge strane, društvene i promjene u sastavnim dijelovima kulture utjecale su na načine izražavanja vjere, pročišćavajući ih, oplemenjujući i obogaćujući. U novije vrijeme, ovaj međusobni utjecaj vjere i kulture bitno je narušen. Društvena kretanja obilježena su promjenom vrijednosti utkanih u kulturu, pri čemu se tradicijom prenošen kršćanski svjetonazor sve više obezvrjeđuje i svodi na sporednost. Nasuprot tome, nudi nam se, a ponekad i nameće, poimanje stvarnosti u kojima ne postoje općevažeće vrijednosti i ateističko poimanje stvarnosti. Ovo sučeljavanje vrijednosnih sustava dovelo je do sveopćeg nesnalazjenja u određivanju kriterija po kojima se prosuđuje što je dobro, a što zlo. Ovakva situacija osobito kod mlađih naraštaja uzrokuje zbunjenost. Zbog toga, osjećaj ljudi za narav dobra i općeljudskog napretka razlikuje se do te mjere da jednu te istu stvarnost jedni nazivaju pozitivnim civilizacijskim iskorakom, dok drugi u njoj vide veliko i pogubno zlo. Budući da su ovakve promjene sastavnih dijelova kulture karakteristične ne samo za Hrvatsku, nego i za suvremeno društvo u cjelini, Sveti Otac Benedikt XVI. proglasio je godinu vjere, a na nedavno završenoj općoj Sinodi biskupa svi su članovi Crkve, a osobito redovnici i redovnice, pozvani provoditi novu evangelizaciju. Ta bi evangelizacija trebala imati

dvostruko usmjerenje: evangelizacija *ad intra* i evangelizacija *ad extra*.

Različito poimanje vrijednosti, naime, nerijetko je prisutno i u samoj Crkvi. Zato je novu evangelizaciju potrebno ostvarivati ponajprije *ad intra*, odnosno u samim zajednicama vjernika, pa i redovničkim. U tom smislu, Sinoda naglašava potrebu da se sve ono što osobu čini posvećenom osobom cjelovito i radosno svjedoči. Takvo svjedočenje se ponajprije treba očitovati u življenju izvornih karizmi, jer se samo tako može osigurati jedinstvo u različitosti osoba koje pripadaju ustanovama. U isto vrijeme, vjernost karizmama omogućuje nadopunjavanje različitih redovničkih institucija u sveopćem poslanju Katoličke Crkve. Glede poziva na radosno svjedočenje, sinodalni oci su svjesni da radost nikome ne može biti nametnuta. Ona izvire iz dubine ljudske osobe i susreta s Gospodinom. Stoga je poziv na radost stavljen u povezanost s molitvenom i kontemplativnom dimenzijom redovničkog poslanja, jer samo susret s Kristom može ispuniti pojedince i zajednice onim oduševljenjem koje su osjećali njihovi utemeljitelji.

Evangelizacija *ad intra* preduvjet je nove evangelizacije *ad extra*, evangelizacije koja ide izvan zajednice vjernika. Samo ako je učvršćeno u vjeri, redovništvo može biti u službi takve evangelizacije, odnosno u službi prenošenja kršćanske vjere. Vjerodostojnost Isusove riječi postiže se i vjerodostojnošću navjestitelja. Premda Božja riječ ne postaje manje istinita ako je neprihvaćena, ona se u punini očituje samo onda kada se živi. Redovništvo je od svojih prvih dana do danas, napose u teškim društvenim previranjima i s tim povezanim promjenama na području kulture, u vremenima socijalnih i gospodarskih preokreta, naviještalo i vlasti-

tim življenjem svjedočilo da Isusov nauk ne poznaje mijene. Ono to i danas čini. Poziv na novu evangelizaciju samo je još jedan poticaj svim redovnicama i redovnicima da, u zajedništvu s mjesnim biskupima, klerom, svjetovnim institucijama i zauzetim laicima, cjelovito i radosno odgovore na izazov vremena i prostora u kome živimo.

S ovim mislima u srcu, želimo vam blagoslovljen Dan posvećenoga života!

U Zagrebu, na spomendan sv. Franje Saleškog, 24. siječnja 2013.

U ime Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života:

† Mate Uzinić, predsjednik

U ime Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica:

o. Vinko Mamić, predsjednik

XV. REDOVNO GODIŠNJE ZASJEDANJE HBK I BK BiH PRIOPĆENJE

Članovi Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine održali su svoje XV. redovno godišnje zajedničko zasjedanje, 21. siječnja 2013. u zgradi HBK u Zagrebu. Predsjedao je nadbiskup zadarski mons. Želimir Puljić, predsjednik HBK, koji je nazočnima uputio prigodnu pozdravnu riječ. Biskupima se zatim obratio i predsjednik BK BiH mons. Franjo Komarica, biskup banjolučki.

Tijekom zasjedanja s biskupima dviju Biskupskih konferencija susreo se i apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico koji je prenio posebni blagoslov Svetog Oca. Podsjetio je na Pismo-Poruku državnog tajnika Svete Stolice kardinala Tarcisija Bertonea upućenu biskupima HBK i BK BiH prije godinu dana u kojoj je izražena zabrinutost Svetog Oca i Svete Stolice glede budućnosti Katoličke Crkve u BiH zbog izostanka pomoći organiziranom povratku prognanih Hrvata odnosno katolika. Izrazio je žaljenje što se situacija s povratkom Hrvata u BiH tijekom prošle godine nije poboljšala. Nadodao je da Sveta Stolica očekuje izvješće o akcijama koje su dvije Konferencije poduzele za poboljšanje nezavidne situacije katolika u BiH. Naglasio je važnost provođenja zajedničkih akcija poput Tjedna solidarnosti te poduzimanja slič-

nih zajedničkih inicijativa dviju Biskupskih konferencija u sučeljavanju s egzistencijalnim izazovima i poteškoćama s kojima se susreću katolici u Bosni i Hercegovini. Izvijestio je biskupe o svojim razgovorima s predstavnicima vlasti Republike Hrvatske koji su mu obećali veće i odlučnije zauzimanje za jednakopravnost hrvatskog naroda u BiH i za održiv povratak onim prognanim i izbjeglim Hrvatima koji to žele.

Biskupi iz Bosne i Hercegovine su zahvalili svima koji sudjeluju i podupiru akciju Tjedna solidarnosti na područjima biskupija u Republici Hrvatskoj i svima koji pokazuju razumijevanje za nezavidno stanje katolika u BiH, osobito u entitetu Republike Srpske, gdje ih je jedva pet posto od predratnog broja. Istaknuli su osobitu važnost duhovne i svake druge međusobne povezanosti i potpore. Izrazili su svoju solidarnost i potporu biskupima iz Hrvatske u nastojanjima da jasno i odlučno iznose službeni moralni i socijalni nauk Katoličke Crkve pred članovima svojih biskupijskih zajednica i pred cijelom domaćom javnošću.

Biskupi obiju BK su saslušali izvješće o radu Biskupske komisije HBK za liturgiju na novom prijevodu Misala, razmotrili neka pitanja u vezi s liturgijskim kalendarom te

izdavanjem kantuala i graduala i dali svoje sugestije.

Saslušali su i prodiskutirali izvješće zajedničkog Vijeća HBK i BK BiH te Ureda za hrvatsku inozemnu pastvu koji brinu o djelovanju 197 hrvatskih katoličkih župa i misija širom svijeta. Potvrdili su izabrane delegate za članove Vijeća za dušobrižništvo Hrvata u inozemstvu. Izrazili su zahvalnost svim biskupima i redovničkim poglavarima i poglavaricama koji stavljaju na raspolaganje svoje članove za pastoralno djelovanje u hrvatskoj inozemnoj pastvi. Osobitu zahvalnost uputili su svim svećenicima, redovnicima, redovnicama i zauzetim vjernicima laicima u hrvatskim misijama i župama koji pomažu da Hrvati katolici u inozemstvu ostanu postojani u vjeri svojih predaka u staroj domovini.

Saslušavši izvješće o radu Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij, biskupi su odobrili nove članove Komisije te dali smjernice za izradu Pravilnika spome-

nute Komisije. Poduprli su prijedlog predstavljanja projekta Hrvatskog martirologija u svim biskupijskim središtima i većim centrima u svakoj biskupiji te nastavak prikupljanja potrebnih podataka o svim stradalim župljanima, o mjestima masovnih grobišta i svjedočanstva preživjelih svjedoka s ciljem kasnijeg izdvajanja osoba za koje bi mogao biti pokrenut proces kanonizacije.

Biskupi su također saslušali godišnje izvješće o radu Komisije za Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima u Rimu. Zahvalili su mons. Ratku Periću, biskupu mostarsko-duvanjskom i apostolskom upravitelju trebinjsko-mrkanskom, za njegovu pomoć nadležnoj Komisiji i Upravi Zavoda oko dorade Statuta i Pravilnika koji je odobrila nadležna Kongregacija. Prihvatili su prijedlog imenovanja novih članova Nadzornog vijeća spomenutog Zavoda.

Zagreb, 21. siječnja 2013.

Tajništva HBK i BK BiH

PRIOPĆENJE S IZVANREDNOGA PLENARNOG ZASJEDANJA HRVATSKE BISKUPSKE KONFERENCIJE

– ZAGREB, 21. SIJEČNJA 2013. –

Izvanredno plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije, pod predsjedanjem predsjednika HBK-a mons. Želimira Puljića, zadarskog nadbiskupa, održano je 21. siječnja 2013. u sjedištu Hrvatske biskupske konferencije, u Zagrebu. Na zasjedanju je sudjelovao i apostolski nuncij u RH mons. Alessandro D'Errico. U dijelu zasjedanja kao gost bio je nazočan mons. Ilija Janjić, kotorski biskup.

U svojem pozdravu na početku zasjedanja predsjednik HBK mons. Puljić osvrćući se na aktualnu situaciju Crkve u hrvatskome društvu podsjetio je na propovijed pape Benedikta XVI. na Bogojavljenje kako crkveni nauk nerijetko nije podudaran

s javnim mnijenjem te na njegov upit 'koja je uloga biskupa u takvom okruženju'. U tome smislu papa je upozorio da biskupi moraju imati 'odvažnosti usprotiviti se totalitarnim stavovima i razmišljanjima' te da to imaju činiti na način da ne očituju svoju snagu agresijom i nasiljem, nego uspravnim držanjem; a ako treba i strpljivim podnošenjem udaraca. Dužnost je biskupa, istaknuo je Sveti Otac, stajati uz istinu i ne bojati se. Jer, 'tko se boji Gospodina' (Sir 34, 16) oslobođen je straha i obzira, pa je u pravom smislu riječi slobodan.

Istaknuto je kako je čovjek našega vremena izložen brojnim i opasnim manipulacijama, nerijetko u ime 'znanosti', gdje

se zaboravlja na čovjekovo urođeno dostojanstvo. Kada se to pak dogodi onda netko mora dignuti glas, u ime čovjeka, u ime čovječnosti te je u tom kontekstu razumljiv krik naše domaće Crkve u obrani čovjeka u prijeporu oko četvrtoga modula zdravstvenog odgoja. Upozoreno je na činjenicu kako su pojedina područja kulture, filozofije, umjetnosti i književnosti u Europi zatrovana idejama 'kulture smrti' koja rastače kršćansku kulturu i civilizaciju.

Biskupi su se osvrnuli na aktualno pitanje zdravstvenog odgoja u školama. Upozoreno je na trend promicanja rodne (gender) ideologije koja se nastoji nametnuti diljem svijeta. Predstavljena je kronologija uvođenja zdravstvenog odgoja u hrvatske škole te posebno istaknut izostanak bilo kakve javne rasprave o tom važnom segmentu odgoja iz koje su isključene zainteresirane strane, a na osobit način roditelji. U tom smislu biskupi su podsjetili i na neuspjele pokušaje Hrvatske biskupske konferencije da ostvari dijalog s predstavnicima javnih vlasti o tom pitanju kao i na neprimjerene, uvredljive i diskriminacijske istupe predstavnika vlasti i jednog dijela medija. Posebno je istaknuto kako je Hrvatska biskupska konferencija nakon prošlogodišnjeg jesenskog zasjedanja, 15. studenoga 2012. uputila

službeni dopis Vladi RH u kojem je zatražen razgovor o aktualnim pitanjima te da do danas nije dobiven nikakav službeni odgovor.

U razgovor se uključio i apostolski nuncij koji je izrazio zadovoljstvo što može zajedno s biskupima promišljati o toj iznimno važnoj temi koja izaziva veliku pozornost u hrvatskoj javnosti te izrazio nadu da će i ovaj susret doprinijeti rješavanju spomenutih spornih pitanja.

Zaključeno je da se biskupi o tom pitanju s konferencije oglase posebnom izjavom.

U nastavku zasjedanja predsjednik Vijeća HBK za život i obitelj krčki biskup mons. Valter Župan iznio je plan i program nacionalnog studijskog dana za djelatnike pastoralne braka i obitelji koji će se u travnju 2013. održati u Zadru. Glavna tema studijskog dana bit će *Od teologije tijela do evanđelja života*.

Na zasjedanju imenovani su predstavnici Hrvatske biskupske konferencije u mješovitim radnim tijelima Katoličke Crkve i Vlade Republike Hrvatske.

*Tajništvo Hrvatske biskupske
konferencije*

ODREDBE BISKUPSKOG ORDINARIJATA

MONS. VALTER ŽUPAN
BISKUP KRČKI

ODREDBA

Odlučio sam pokrenuti postupak za proglašenje blaženim i svetim Sluge Božjega

ANTUNA MAHNIĆA

krčkog biskupa, koji se rodio 14. rujna 1850. u Kobdilju, u Sloveniji, a umro u Zagrebu, 14. prosinca 1920. na glasu svetosti.

Postulator, zakonito imenovan i ovlašten, uputio mi je u smislu Zakonika kanonskog prava i crkvenih propisa formalni zahtjev da započnem biskupijski postupak ispitivanja o životu, krepostima i glasu svetosti spomenutoga Sluge Božjega.

Pošto sam na XLV. plenarnom zasjedanju od 13. do 15. studenoga 2012. u Zagrebu dobio jednodušnu suglasnost Hrvatske biskupske konferencije, smatram primjerenim, na slavu Boga koji je divan u svojim svetima, prihvatiti zahtjev Postulatora i postupiti u smislu Apostolske Konstitucije *Divinus Perfectionis Magister* od 25. siječnja 1983. i odgovarajućih odredbi *Normae servandae* koje je izdala Kongregacija za kauze svetaca 17. veljače 1983. te prema instrukciji *Sanctorum Mater*.

Zato ovime

ODREĐUJEM

kako slijedi:

1. Oni koji posjeduju vrijedne uspomene ili isprave korisne za ovu kauzu, neka o tome obavijeste Biskupski Ordinarijat u Krku. Ako to čine u pisanom obliku neka stave svoj potpis, datum i svoju adresu. Onaj tko smatra da znade nešto što bi se protivilo glasu svetosti ovoga Sluge Božjega, također je dužan to javiti.

2. Svi oni koji posjeduju spise bilo koje vrste koji se odnose na Slugu Božjega Antuna Mahnića pozvani su uručiti ih što prije Našem Biskupskom Ordinarijatu, u izvorniku ili preslici. Spis mora biti ovjeren od Našeg Kancelara ili od vlastitog Župnika.

Ova Odredba neka se obznani svećenicima, redovnicima, redovnicama i svim vjernicima Krčke biskupije. Neke se zato izvjesi na oglasnim pločama ili na vratima župnih i samostanskih crkvi te javnih bogoštovnih prostora.

Iz Biskupskog Ordinarijata u Krku, dana 10. veljače 2013.

Broj: 143/2013.

Franjo Velčić, kancelar

+
Valter Župan, biskup

Broj: 199/2013.

Krk, 27. veljače 2013.

ĐAKONSKO REĐENJE

Na svetkovinu svetog Josipa, u utorak 19. ožujka u 18 sati u župnoj crkvi u Dubaš-

nici biskup će podijeliti sveti red đakonata akoliti Milivoju Nikoli Guszak Skomeršiću.

BISKUP:

✠ Valter, v. r.

Broj: 200/2013.

Krk, 27. veljače 2013.

PREDUSKRSNI SVEĆENIČKI SASTANAK

Redoviti preduskrsni plenarni svećenički sastanak održat će se u srijedu 20. ožujka u Biskupskom dvoru u Krku. Pozivam sve naše svećenike, redovnike s boravištem na području naše biskupije, njihove klerike te naše bogoslove na sudjelovanje.

svećenika i vjernika u kojima se u naše vrijeme treba odvijati evangelizacija

DNEVNI RED:

9.30 sati: u katedrali u kapeli Presvetoga pokorničko bogoslužje sa svetom is-povijedi. Pokorničko bogoslužje predvodi o. Vjenceslav Mihetec OCD.

12,30 sati: pravnik se obraća svećenicima u predmetu crkvene imovine.

13,00 sati: izvještaji i obavijesti

13,45 sati: ručak i završetak sastanka

10.20 sati: kratki odmor uz osvježenje

10.45 sati: u dvorani predavanje preč. dr. Nikola Vranješ o prilikama kod

Ponovno molim sve svećenike da sus-djeluju na čitavom tijeku sastanka. Uvijek se na ovim sastancima daju i važne obavijesti pa je potrebna prisutnost svi-ju.

BISKUP:

✠ Valter, v. r.

OBAVIJEST IZ EKONOMATA

Podsjećamo župnike na stari običaj darivanja Katedrale (tzv. Katedratikum) o Velikom Četvrtku, a prigodom posvete i blagoslova ulja. Molimo da župnici na to podsjetite svoje župljane i da naglase da

po mogućnosti svoj dar dadu u novcu. Prikupljene darove neka župnici na Veliki Četvrtak predaju u Ordinarijat, u omotnici s naznakom «Za sveta ulja».

Antun Toljanić, ekonom

DIJECEZANSKA KRONIKA I OBAVIJESTI

O. BISKUP:

Siječanj

21. sudjelovao u Zagrebu na sastanku biskupa HBK i biskupa BK BiH;
 - sudjelovao na Izvanrednom zasjedanju HBK;
22. sudjelovao na otvorenju Teološko – pastoralnog tjedna u Zagrebu;
26. prigodom dana don Bosca sudjelovao u Cresu na susretu mladih i slavio svetu misu;
27. susreo se u Krku sa svim trima obiteljskim zajednicama te župe;
28. predvodio koncelebriranu misu i sprovedne obrede za pokojnog o. Marijana Šegulju TOR, u samostanskoj crkvi u Krku i bio na ispraćaju do groblja u Glavotoku;
29. primio u posjet predsjednika krčkog ogranka Pokreta za život g. Ivana Zeca s Antonom Hrabrićem.

Veljača

2. prigodom Dana posvećenog života sudjelovao sa redovnicima i redovnicama na predavanju koje je održao fra Diego Deklić OFM te slavio koncelebriranu misu u katedrali. Nakon mise ugostio redovnike i redovnice.
3. na Dan života slavio koncelebriranu misu u katedrali i krstio Klaru Depiko-

- lozvine, kći Antona i Nikoline, i Ivana Feretića, sina Marina i Ivane;
- popodne sudjelovao na tribini Pokreta za život s predavanjem mons. Nikole Radića o rodnoj ideologiji;
6. susreo se u Cresu sa svećenicima creskog dekanata;
13. na Pepelnicu, u katedrali slavio svetu misu;
14. sudjelovao u Rijeci na sjednici biskupa Metropolije i sastao se s bogoslovima;
16. sudjelovao u Krku na susretu – hodočašću obitelji Krčke biskupije u Godini vjere i slavio svetu misu u katedrali;
18. predvodio obred izbora i upisa imena katekumena te slavio svetu misu;
19. primio u dvorani Biskupskog dvora ekipe natjecatelja u vjeronaučnoj olimpijadi;
20. posjetio u Svetom Jakovu ss. Euharistijske zajednice službenica Srca I. i M.;
23. sudjelovao na korizmenoj duhovnoj obnovi za djelatnike Caritasa i misio;
25. predvodio na Košljunu sprovedne obrede za pok. fra Mavra Velnića;
 - predsjedao sjednici Ekonomskog vijeća Biskupije;
26. prigodom biskupijske duhovne obnove za redovnice u Sužanu slavio svetu misu.

DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

Povodom blagdana Prikazanja Gospodina u hramu, koji se obilježava i kao Dan posvećenog života. okupili su se u Krku redovnice i redovnici s područja Krčke biskupije.

Susret je započeo u dvorani biskupskog ordinarijata nagovorom fra Diega Deklića, OFM. Ističući glavne misli bl. pape Ivana Pavla II. prilikom ustanovljenja Dana posvećenog života te ih nadovezujući na riječi pape Benedikta XVI. prigodom prošlogodišnje proslave Svjećnice i poruke za ovogodišnju Korizmu, iznio je utemeljenost poziva na posvećeni život u vjeri koja pojedinca uvodi u suodnos s Isusom Kristom i osposobljava ga za pravu i potpunu ljubav: «Ljubav je, dakle, cilj, a početak je vjera. Bez vjere je nemoguće govoriti o posvećenom životu.» Razmatranje je nastavio povezujući vjeru s posvećenim životom koji osobu već uvodi u nebeski, vječni život. Da bi se o ovakvom pozivu uopće razamišljalo potrebno je na život gledati očima vjere. Da bi se živjelo ovakvim životom, posebno radikalne zavjete čistoće, siromaštva i poslušnosti ponovno je potrebna vjera. Za život zajedništva, promatrajući se zaista kao braća i sestre, potrebna je vjera. Život zajednice i reda potrebno je promatrati očima vjere kako bi zaista postali autentični navještaj Isusa Krista. Istaknuo je kako je žalosno gledati one koji su izabrali Isusa kao svoj konačni životni izbor, kako malo pomalo ohlade i više ne žive intenzivnu blizinu s njime, nego postaju neka vrsta «profesionalaca za religiju», oni koji se «bave» Bogom. Ohrabrio je

sve riječima: «Uživati u njegovoj blizini – to je atraktivnost Bogu posvećenog života» te naveo dva konkretna primjera kako autentičnost posvećenog života može nagnati ljude da svoj život posvete Bogu. Zaključio je poticajem svih da se brinu i rade za ono jedno što je potrebno: rast naše iskrene ljubavi prema Isusu.

Susret je nastavljen obredom blagoslova svijeća u kripti katedrale i procesijom u katedralu na svečano koncelebrirano misno slavlje koje je predvodio biskup Valter Župan. Osvučući se na okolnosti vremena u kojem živimo, upozorio je na opasnost koja se sve više nadvija nad čovjeka da se krive ideologije i kriva mišljenja stavljaju uspredno sa Božjim planovima, štoviše silom se žele nametnuti kao jedino vrijedno i ispravno uzrokujući time zbnunjenost u čovjeka. Pozvao je redovnice i redovnike da ne posustaju nego uvijek hrabro i jasno svjedoče i riječima i životom da je istina ono što Bog od vijeka navješćuje. Ovo vrijeme očekuje vaš autentični stav, naglasio je biskup te nastavio, vaša je uloga da svjedočite da Isusov nauk ne pozna promjene, Isus Krist isti je jučer i danas i uvijek, njegova su vremena i vjekovi. Pozvao je sve da žive svoje poslanje čvrstoćom vjere koja se očituje dosljednim životom, te zaključio kako se ne smiju bojati ići protiv struje pa čak i u vlastitim redovima. Nakon homilije uslijedila je obnova redovničkih obećanja.

Nakon misnog slavlja susret je završio druženjem u dvorani Ordinarijata.

SUSRET OBITELJI U KRČKOJ KATEDRALI

U subotu, 16. veljače, obitelji Krčke biskupije hodočastile su u katedralu Uznesenja Marijina u Krku. Na početku ovog okupljanja obitelji u Godini vjere, u dvorani Biskupskog ordinarijata hodočasnike je pozdravio povjerenik za pastoral obitelji Anton Valković, a preč. Anton Toljanić održao uvodni nagovor. Na primjeru triju događaja iz Novog zavjeta – Josipovog sna, bijega u Egipat i svadbe u Kani Galilejskoj – pokazao je kakvi bi trebali biti odnosi između muža i žene. Muževima je poručio da im ne smije biti teško poslušati svoje žene, naročito kad se radi o duhovnom životu obitelji.

Vlč. Valković predvodio je i euharistijsko klanjanje u katedrali. Pet bračnih parova na oltar je donijelo simbole vezane uz obitelj: vjenčano prstenje predstavljalo je brak, bočica s dudom djecu, kruh svakidašnju potrebu za hranom, krunica molitvu, a križ tegobe kojih ima u svakoj obitelji. Za to vrijeme okupljena vjernička zajednica molila je za ono što su ti simboli predstavljali.

Nakon zajedničkog objeda vlč. Valković iznio je niz konkretnih prijedloga za aktivnosti koje bi se tijekom korizme mogle provoditi u obiteljima kako bi se «vjera koju ispovijedamo konkretizirala u svakodnevnom obiteljskom životu». Podsjetio je da se u korizmi i inače preporučaju molitva, post i odricanje, te djela milosrđa, a sve to roditelji trebaju prenositi svojoj djeci, najbolje vlastitim primjerom. Predložio je da se uobičajene pobožnosti - krunica, križni put, euharistijsko klanjanje, zajednička obiteljska molitva - provode na način primjereniji i razumljiviji djeci, a potiču se i konkretna djela milosrđa – npr. pomoć određenoj siromašnoj osobi – jer djeca najbolje uče kad im to roditelji pokažu vlastitim primjerom. Isto tako je savjetovao da nedjeljnoj euharistiji nazoči cijela obitelj. Vlč. Valković je iznio i nove prijedloge, te je tako ponovio navedeno u Smjernicama za Godinu vjere koje je donijelo Povjerenstvo za pastoral obitelji, a to je

vanjsko obilježavanje domova kršćanskim simbolima, zatim da svaka obitelj u svom domu uredi i korizmeni kutak s predmetima vezanim uz obiteljsku molitvu i vazmeno otajstvo.

Vjeroučiteljica Mirjana Žužić predstavila je Obiteljski križni put u 14 priča u kojem je svaka postaja predstavljena kroz jednu situaciju iz svakidašnjeg života u obitelji te korizmene obiteljske karte koje se mogu koristiti na više načina. Na kartama se nalazi po jedna rečenica iz evanđelja za svaki dan u korizmi, a mogu se igrati slično dječjim igrama Crni Petar i Memory ili ih se jednostavno može koristiti za razmatranje evanđeoskih odlomaka.

Okupljenima se obratio i krčki biskup mons. Valter Župan koji je rekao da se ovim hodočašćem željelo pokazati koliko je važna obitelj. Iznio je nekoliko primjera nasilja prema svećenicima i među mladima i rekao da se to ne događa negdje drugdje nego među nama. «Treba moliti i napredovati u vjeri te držati otvorene oči i biti svjesni gdje živimo. Trebamo čuvati svoju djecu jer im se svašta sprema, čak i u školama kroz zdravstveni odgoj», upozorio je biskup Župan.

Hodočašće obitelji Krčke biskupije zaključeno je euharistijskim slavljem koje je u katedrali predvodio biskup Župan u koncelebraciji sa sedmoricom svećenika. Na početku svete mise svi su nazočni vjernici u katedralu ušli u procesiji kroz Vrata vjere, pred kojima su na čelu napravili znak križa blagoslovljenom vodom i time se prisjetili svog krštenja.

Na početku propovijedi biskup Župan je naglasio da je obiteljima upućuje «s osjećajima ljubavi prema vama osobno, prema našoj biskupijskoj obitelji čiji ste vi temelj i budućnost. Ljubavi, ali ujedno i zabrinutosti za vašu budućnost i budućnost vaše djece i svih nas». «I ovim hodočašćem u katedralu želimo obnoviti i učvrstiti našu vjeru u Boga

koji nas voli i koji nas je upravo po vjeri i krštenju oslobodio od vlasti zla i prenio u kraljevstvo svoje ljubavi», rekao je biskup Župan hodočasnici. Podsjetio je na riječi apostola Pavla u poslanici Solunjanima da će se pojaviti Protivnik koji će se «graditi Bogom, sa svom silom, lažnim znamenjima i čudesima» i svojim će djelovanjem zavesti one koji nisu povjerovali istini, te na Božje riječi proroku Ezekijelu da «neće govoriti narodu koji odbija slušati ono što mu Bog govori». «Sasvim je sigurno da se nalazimo upravo u tom vremenu kada ćemo ili odlučno stati uz istinu ili ćemo biti neodlučni i tromi pa će nas zahvatiti laž i propast. Suočeni smo s pojavama da se kršćanima ne dopušta zastupati istine i poglede i način života koji proizlazi iz vjere i zalagati se za vrijednosti koje počivaju na vjeri. Unosi se strah, prikazuju laži kao znanost, planirano razara obitelj i čovjeka. Zato je potrebno imati jasna stajališta i ne bojati se iznijeti svoje mišljenje i stajati iza toga. Jednoga bi

se dana mogli kajati i stidjeti što nismo imali hrabrosti, što smo bili slabi i neodgovorni», poručio je biskup Župan i dozvao u pamet Isusovo upozorenje: «Tko se zastidi mene i mojih riječi pred ovim preljubničkim naraštajem toga ću se i ja morati postidjeti pred svojim Ocem».

Roditeljima je stavio na srce da paze što se njihovoj djeci u školi govori i što im se daje da čitaju ili crtaju i da znaju jasno kazati što je u redu, a što nije. «Ovo je uistinu vrijeme kada nije na mjestu biti lakomislen i bezbrižno prepustiti drugima svoju sudbinu i odgoj djece i mladih», naglasio je mons. Župan.

Na kraju svoje propovijedi dao je nadu okupljenim obiteljima riječima: «Ono što je do sada uvijek pobijedilo sve naopake ideje jest naša vjera. Ona je ta pobjeda koja pobjeđuje svijet. Zato je potrebna zaufana molitva. Neka naše kuće budu mjesta u kojima se moli. Molitva daje snagu da se ne klone!»

ZAVRŠNICA VJERONAUCNE OLIMPIJADE KRČKE BISKUPIJE

Već uhodanim načinom, i ove je godine održano tradicionalno natjecanje Maloga Koncila iz poznavanja vjeronauka «Vjeronaučna olimpijada» pod nazivom «Sveti Dominik i Red propovjednika». Djeca osnovnoškolskog uzrasta Krčke biskupije, točnije petih, šestih, sedmih i osmih razreda te srednje škole, pripremala su se učenjem, istraživanjem i molitvom kako bi što bolje upoznala, shvatila i usvojila život sv. Dominika i onoga što je iz njegova vjerna službenju Bogu rođeno: Red propovjednika - Dominikanci ili Bjela braća.

Prigodni susret i natjecanje sudionika, u organizaciji Katehetskog ureda krčke biskupije, Agencije za odgoj i obrazovanje i Upravnog odjela za obrazovanje, kulturu i sport u Primorsko-goranskoj županiji, održalo se u utorak 19. veljače u Osnovnoj

školi «Fran Krsto Frankopan» u Krku, čiji nas je ravnatelj Serđo Samblić srdačno primio. Susretu je prethodilo okupljanje u prostorijama Biskupskog doma u Krku gdje je okupljenih 10 ekipa osnovnoškolskog uzrasta i 2 srednjoškolskog uzrasta, ukupno 12 ekipa, te njihove mentore pozdravio i krčki biskup mons. Valter Župan, koji je prisutnima uputio riječi podrške, ohrabrenja i poticaja, naglasivši da je znanje, osobito ono vjersko koje se tiče poznavanja vjerskih istina i povijesti Crkve, od velike važnosti za sve vjernike.

Nakon uvodnog djela slijedilo je okupljanje u holu škole gdje su natjecatelji dobili upute za nastavak takmičenja od predsjednika povjerenstava za provedbu natjecanja mr. sc. Antona Peranića i Slave Petrinović, prof. Svih deset prijavljenih osnovnoškolskih

ekipa iz Raba, Punta, Malog Lošinja, Krka, Vrha, Dobrinja, Novalje, Dubašnice, Vrbnika i Baške uputilo sa dodijeljenim im članovima nadzorne i prosudbene komisije u učionice na rješavanje pismenog testa u trajanju od 45 minuta.

Nakon prvog kruga natjecanja, ekipe osnovnih škola Dubašnice, Raba, Novalje, Krka i Vrbnika zauzele su prvih pet mjesta na ljestvici privremenog poretka. Uslijedio je drugi krug natjecanja u kojem se ekipno rješavao test povezivanja odgovora sa jednim od više postavljenih pitanja. No kako ni to nije pomoglo u sigurnom «razotkrivanju» pobjednika, ušlo se u završni krug natjecanja pod nazivom «Mili-junak» u kojem su članovi pet najboljih ekipa odgovarali na pitanja prosudbene komisije. Pobjeda nije bila jednostavna, jer su se favoriti pokazali doista spremnima. No, u tom plemenitom natjecanju ipak se stvorio i konačni poredak između najbolje tri ekipe, pa je tako treće mjesto osvojila ekipa OŠ «A. G. Matoš» iz Novalje sa osvojena 63,25 boda, drugo ekipa OŠ iz Dubašnice sa osvojena 68,25 boda, dok su prvo mjesto, sa zaslužena 71,75 boda, ove godine osvojili učenici OŠ «Ivan Rabljanin» iz Raba u sastavu: Sara Brnbota,

Larisa Matušan, Martina Novotny i Lorena Pahljina pod vodstvom vjeroučiteljice Nade Pereza Profaca. Četvrto mjesto osvojila je ekipa iz Krka dok je ekipa iz Vrbnika peta. Ekipa Baške popela se sa sedmog mjesta, koje je prepustila Lošinjanima, na šesto. Ekipa Dobrinja je zauzela osmo, te Vrha deveto mjesto na ljestvici konačnog poretka, dok je deseto ove godine pripalo ekipi Punta. Od srednjoškolskog uzrasta ekipa Maloga Lošinja iz SŠ «Ambroz Haračić» osvojila je prvo mjesto u sastavu: Marin Gazilj, Dinko Mužić, Leopold Mužić i Domagoj Paljević, pod vodstvom vlč. Josipa Vidasa, dok je ekipa iz SŠ Hrvatski kralj Zvonimir iz Krka zauzela drugo mjesto na Županijskom-biskupijskom natjecanju iz vjeronauka. Državno natjecanje, na koje idu pobjedničke ekipe Raba za OŠ i Maloga Lošinja za SŠ održati će se u Dubrovniku od 4. do 6. travnja 2013.

Natjecanja su završila podjelom nagrada i priznanja natjecateljima i njihovim mentorima, međusobnim čestitanjem i veseljem da ćemo se dogodine opet svi naći na ovom susretu, doduše s novom temom, možda i novim ekipama, ali još uvijek istom srdačnošću, gostoljubivošću i radošću.

IN MEMORIAM

FRA MARIJAN ŠEGULJA (1923. – 2013.)

U petak 25. siječnja nakon dulje bolesti umro je u zagrebačkoj bolnici Jordanovac franjevac trećoredac o. Marijan Šegulja, član Samostana sv. Franje u Krku

Fra Marijan Šegulja, krsnim imenom Josip, rodio se 26. studenoga 1923. u Portu na Dubašnici, na otoku Krku u brojnoj obitelji Mate i Marije, rođ. Milčetić. Kad je bio dječak njegova je majka željela da bude pomorski kapetan, a on je bio odlučan u želji da bude fratar. I dvije njegove sestre bile su redovnice u zajednici Milosrdnica sv. Vinka Paulskoga. Kao dvanaestogodišnji dječak ušao je u trećoredsko sjemenište na Školjiću kraj Preka na otoku Ugljanu, gdje je završio gimnaziju i obavio novicijat. U ratnim neprilikama teologiju je studirao na Školjiću, u progonstvu u Zaglavu na Dugom otoku, Splitu i Zagrebu. Svečane zavjete položio je 1947. u Zagrebu, za svećenika je zaređen u Zagrebu 18. siječnja 1948, a mladu misu proslavio je u samostanskoj crkvi sv. Marije Magdalene na Portu, na Dubašnici. Potom je pet godina bio kapelan u Župi sv. Franje Ksaverskoga u Zagrebu i jednu godinu na raspolaganju provincijalu za različite poslove. Dvije godine bio je član samostanske obitelji u Krku, a od 1956. do 1969. u samostanu sv. Mihovila u Zadru, gdje je bio odgojitelj sjemeništara, mlađih klerika i gvardijan i vijećnik provincije. Godine 1969. izabran je prvi put za provincijala, što se ponovilo i drugi put 1972. Nakon toga biran je za kustosa i ekonoma zajednice, a 1977. na Generalnom kapitolu u Rimu izabran je za prvog vijećnika i ekonoma Reda, što je ponovljeno 1983. godine. Nakon završenih dužnosti vratio se u Samostan sv. Franje u Krku, gdje je u dva navrata obnašao dužnost gvardijana. Krčki samostan je temeljito obnovio i u njemu ostao živjeti do smrti, pomažući u kućnim dužnostima. Dok je

mogao, svako jutro slavio je svetu misu u samostanskoj crkvi sestara benediktinki, bio ispovjednik vjernika koji su dolazili iz svih župa otoka Krka, radio u vrtu i drugo.

U svomu svećeničkom životu fra Marijan Šegulja bio je vrlo zauzet u apostolatu duhovnog vodstva, osobito dok je živio u Zadru, zatim vrstan odgojitelj mladih pripravnika za redovništvo i svećeništvo i vizionar u pastoralnom usmjerenju svoje redovničke zajednice u Hrvatskoj. On je utemeljio novi samostan na Pehlinu u Rijeci i u nj postavio najvrednijeg člana zajednice, pokojnog fra Srećka Badurinu, profesora na Visokoj bogoslovnoj školi u Rijeci kasnijeg šibenskog biskupa, a primio je od Zagrebačke nadbiskupije i župu u Kloštru Podravskom. U SR Njemačku stavio je našim biskupima na raspolaganje više od deset svećenika za naše radnike. U privatnom životu ostao je skroman i bez ikakvih vlastitih želja i potreba. A znao se radovati napretku svoje redovničke zajednice i Crkve uopće, a posebno novom životu slobodne Hrvatske. Sirotinju je uvijek pomagao tiho i redovito.

Ukopne obrede sa svetom misom vodio je u samostanskoj crkvi Sv. Franje u Krku biskup Valter Župan u suslavlju s više od šezdeset svećenika i sudjelovanjem mnoštva vjernika. Biskup je održao i homiliju, a braća redovnici: provincijal fra Ivan Paponja, generalni pohoditelj zajednice fra Hose Martorell, fra Vice Blekić i gvardijan samostana fra Vlado Rožić, izrekli su mu riječi zahvalnosti i ljubavi. Nakon toga pokojnikovo je tijelo preneseno i pohranjeno u samostansku grobnicu uz crkvu Sv. Marije na Glavotoku na Krku.

FRA MAVRO VELNIĆ (1919. – 2013.)

Fra Mavro Velnić, član samostanskog bratstva na Košljunu, preminuo je 19. veljače u 94. godini života, 70. godini svećeništva i 76. godini redovništva.

Fra Mavro (Marijan) Velnić rođen je 7. prosinca 1919. u Dragoj Baški na otoku Krku od oca Josipa i majke Lucije, r. Vlahinić, kao šesto dijete u obitelji od sedemero djece. Kršten je na isti dan kad je i rođen, uoči svetkovine Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije, zato mu je krsno ime bilo Marijan. Po završenoj osnovnoj školi u Drazu, kao franjevački kandidat započinje 1931. godine nižu gimnaziju na Badiji. Višu gimnaziju nastavio je u Dubrovniku. Nakon 5. razreda gimnazije, 24. kolovoza 1936. na Košljunu, oblači franjevački habit, te 25. kolovoza 1937. polaže svoje prve zavjete. Svečane zavjete položio je na Poljudu u Splitu, 4. kolovoza 1941. u ruke tadašnjega provincijala o. Teofila Velnića, svojega strica. Teologiju je započeo studirati u Splitu, te nastavio u Dubrovniku, gdje je i zaređen za svećenika 8. kolovoza 1943. godine. Mladu misu slavio je u Drazu Bašćanskoj 22. kolovoza 1943. Zbog ratnih (ne)prilika ostao je Krku više od dvije godine.

Početak 1946. provincijal o. Petar Vlašić i rektor franjevačke teologije pozivaju ga u Dubrovnik radi diplomskog ispita i upućuju ga u Boku kotorsku na ispomoć kotorskog samostanu. U Kotoru o. Mavro ostaje više od devet godina obnašajući službu kapelana, župnika i gvardijana. Kotor je bio, kako je on znao reći, njegova «prva ljubav». Tu ljubav nije narušilo ni tamnovanje od godinu i pol. Čak mu je taj period, prema njegovim riječima, ostao u lijepoj uspomeni, premda su mu leđa dvaput prokrvarila od bičevanja. Bio je Gospodinu zahvalan i na toj milosti, što je i kao zatvorenik mogao svećenički djelovati i svjedočiti.

Godine 1955. prvi put dolazi na Košljun za gvardijana samostanskog bratstva. Godine 1961. premješten je za gvardijana u Za-

dar, gdje ostaje do 1964. kada opet odlazi na Košljun za gvardijana do 1967. Te je godine premješten u Rijeku gdje obnaša službu predstojnika kuće na franjevačkoj župi sv. Nikole, biskupa na Krnjevu. Godine 1973. opet biva imenovan gvardijanom na Košljunu, a potom i vikarom istoga samostana. Godine 1982. odlazi za gvardijana u Pazin, gdje će od 1988. godine obavljati službu samostanskog vikara. Godine 2000. usidrio se u svoju matičnu luku na Košljunu i tamo obavljajući revno sve poslove vezane uz samostan i bratstvo, ostao sve do svoje iznenadne smrti 19. veljače. Naime, i toga je dana o. Mavro radio u vrtu režući lozu. No, vraćajući se iz vrta, okliznuo se na stepenice, pao te udarivši glavom o pod zadobio teške ozljede glave od kojih je oko 22 sata preminuo u riječkoj bolnici.

Sprovodni obredi održani su u ponedjeljak 25. veljače na otočiću Košljunu. Misu zadušnicu predslavio je krčki biskup Valter Župan, uz suslavlje provincijalnog ministra Provincije sv. Jeronima fra Andrije Bilokapića, gvardijana samostanskog bratstva fra Klementa Sršena, brojne braće franjevaca i svećenika Krčke biskupije. U homiliji mons. Župan istaknuo je potrebu preispitivanja vlastitoga života i njegovih vlastitosti koje smo pozvani staviti u službu naviještanja Krista i njegova Kraljevstva. «Isus hoće istaknuti prvotnu stvar za koju smo stvoreni da je naša domovina na nebesima odakle iščekujemo našega Spasitelja Isusa Krista. Ovdje nemamo trajnoga boravka», istaknuo je biskup te naglasio sve prisutniju stvarnost izbjegavanja starijih u vlastitim obiteljima što ujedno označava i nespремnost na stvarnost smrti i suda kojemu se po smrti pristupa.

«Naš otac Mavro u mladosti je izabrao put koji ga je usmjeravao upravo na ono najvažnije. I u potpunosti predanosti i miru sve je svoje stvari i odluke tako spremio da možemo s pravom kazati da je budan i spreman očekivao i dočekao susret sa svojim Spasiteljem oči u oči», rekao je biskup

Župan, prisjetivši se i brojnih franjevac istoga prezimena Velnić koji su ostavili neizbrisiv trag u Crkvi u Hrvata te ih zato Bog poslužuje za svojim bogatim stolom kroz svu vječnost.

Prije početka sprovodnih obreda o pokojniku su govorili gvardijan samostanskog bratstva koji je predstavio život fra Mavra Velnića i vlč. Marinko Barbiš, župnik rodne župe fra Mavra Velnića Drage Baške, Oproštaj od fra Mavra izrekao je i mladi franjevac fra Bojan Rizvan.

Provincijalni ministar fra Andrija Bilokapić u svojem je govoru ponajprije zahvalio svima na iskazanoj sućuti i pokazanoj nadi, te rekao kako je teško pronaći niti koje bismo mogli istkati i opisati život jednog redovnika. Obred ukopa predslavio je provincijal Bilokapić na samostanskom groblju. Fra Mavro je ukopan u grobnicu u kojoj su pokopani i njegovi rođaci fra Rudolf i fra Teofil Velnić. Sprovodno slavlje uveličali su pjevački zborovi iz župe Punat i iz franjevačkog samostana u Pazinu.

Izdaje: BISKUPSKI ORDINARIJAT KRK, Biskupa Antuna Mahnića 18, HR-51500 KRK
tel. 051/221-018; fax. 051/221-483; e-mail: ordinarijat@biskupijakrk.hr

Odgovara: mons. Valter Župan, biskup

Uredila: I. Žužić

SLUŽBENI VJESNIK 2/2013.

SVETI OTAC BENEDIKT XVI.: POVLAČENJE SA SLUŽBE RIMSKOG BISKUPA, NASLJEDNIKA SVETOG PETRA.....	25
Zahvalno pismo krčkog biskupa mons. Valtera Župana Svetom Ocu Benediktu XVI.	26
Molitva za Svetog Oca	28
Apostolsko pismo o izmijenjenim propisima za izbor Pape.....	28
Nagovor pape Benedikta XVI. uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 24. veljače 2013.	32
Poruka državnog tajnika kard. Tarcisia Bertonea samostanima kontemplativnog života...	34
 DOKUMENTI.....	 35
Poruka pape Benedikta XVI. za korizmu 2013.	35
Izjava Hrvatske biskupske konferencije o uvođenju zdravstvenog odgoja u škole.....	38
Izjava komisije HBK «Iustitia et pax» o prijedlogu zakona o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske	38
Poruka za Dan posvećenog života 2013. Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života i Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica	41
XV. redovno godišnje zasjedanje HBK i BK BiH - Priopćenje	42
Priopćenje s Izvanrednog plenarnog zasjedanja HBK (Zagreb, 21. siječnja 2013.)	43
 ODREDBE BISKUPSKOG ORDINARIJATA	 45
Odredba o pokretanju postupka za proglašenje blaženim i svetim Sluge Božjega Antuna Mahnića	45
Đakonsko ređenje	46
Preduskrtni svećenički sastanak.....	46
 DIJECEZANSKA KRONIKA I OBAVIJESTI.....	 47
O. Biskup.....	47
Dan posvećenog života.....	48
Susret obitelji u krčkoj katedrali	49
Završnica Vjeronaučne olimpijade Krčke biskupije	50
 IN MEMORIAM.....	 52
Fra Marijan Šegulja (1923. – 2013.)	52
Fra Mavro Velnić (1919. – 2013.).....	53

